

Cartea cu premii

Lucrările premiate la cea de a XV-a ediție a Festivalului
Internațional de Literatură Umoristică „Alb-Umor”
17 -18 octombrie 2025

Lucrare apărută cu sprijinul financiar al Consiliului Județean
Alba prin Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba

Tehnoredactare: Dorel Lazăr
Consultant: Mihai Haivas

Secțiunea Epigramă

- **Tema:** - două epigrame, folosind cuvintele (inclusiv derivatele lor) „cui” și „talpă”
Obligatoriu ambele cuvinte se vor regăsi în catrenele trimise la concurs.

Premiul I

Nicolae Bunduri – Braşov

Şefului meu

Din ziua când m-am angajat,
Mă cert cu şeful meu, tehuiul
Şi cuie-n talpă am să-i bat,
Că în obraz se strâmbă cuiul.

Cu soacra în casă

Cu soacra vreau să fiu bărbat
Şi peste tot o urmăresc,
Dar cuie-n talpă nu îi bat,
Ci doar puţin o potcovesc!

Premiul II

Bordianu Vasile – Botoșani

Mentalitatea românului

De secole a stat plecat
Și nemișcat ca o statuie,
Dar în sfârșit s-a deșteptat:
În tălpi își bate singur cuie!

Unui amic supărat

La talpa iadului, în cui
E un portret cu soacra lui;
Nici dracii n-au avut ce-i face -
Sunt bucuroși că totuși tace!

Premiul III

Eugen Deutch – Iași

Amintiri din epoca de aur

Ne-a dus la capătul răbdării
Cizmaru-acela pripășit,
Căci, pentru-a deveni vestit,
Bătuse cuie-n „talpa” țării!

Tocuri utile

Șturlubatica duduie,
Care-atunci când merge saltă -
Vrând să fie mai înaltă -
Își bătuse-n talpă cuie!

Mențiune

Oltean Alexandru – Bistrița

Răzbunarea lui Pepelea

Mari foloase n-a adus,
N-o să fie nici regrete-
A scos *cuiul* din perete!
Și în *talpă* i l-a pus!

Zile grele

Au deschis cu sprijin UE,
Drumul liberalizării
Și-avem azi mullțimi de *cuie*
Toate-nfip-te-n *talpa* țării!

Premiul Juriului

Bâlici Gheorghe – Chișinău

Soarta țărănimii

De când stabilitate nu e,
În ipostaza disperării,
Nimic nu e bătut în cuie...
Așa cum este talpa țării.

Femeia singurică

Frumoasă e cum alta nu-i
Din tălpi și până-n creștet lelea,
Dar n-are cine-i bate-un cui...
(Măcar și unu-al lui Pepelea)

Secțiunea Parodie

Tema - o impusă o parodiei la poezia: „Iertări” scrisă de poeta Camelia Morda Baciuc din Vinerea (Cugir)

Premiul I

Petru Ioan Gârda – Cluj Napoca

Iertări – caragialiană

Am să te iert o dată și-nc-o dată,
Când vei vâna nevrednice plăceri.
E multă suferință adunată,
Dar nu mă pot abține când mi-o ceri.

Încerc a te-nțelege cât mai bine
Și, de mă-nvrednicești cu un sărut,
Ignor figuri și fițe feminine,
Ce le-ai manifestat de la-nceput.

Îți mai ofer iertarea de păcate
De două ori, atât mai pot ierta,
Și toate din trecut vor fi uitate,
În cazu-n care tu mă vei ruga.

Dar dacă te vei face iar că plouă,
Complice-având pe soacra sclifosită,
Am să vă scot afară pe-amândouă,
Să am și eu o viață liniștită.

Premiul II

Daria Dumescu – Iași

Cum să te iert

Cum să te iert, Manole, de îndată
Ce m-ai zidit în schimbu-a două beri?
Că frigul a-nceput să mă străbată
De-am și uitat dogoarea cea de ieri;

Și nici măcar nu m-ai zidit prea bine,
Că niște cărămizi au și căzut
În capul unor „fiare” masculine
Ce se holbau la forme de-nceput.

Mă aflu-ntr-o poveste, din păcate,
Dar din iubire, eu te pot ierta
Și ca să nu te iert pe jumătate,
Nu aștepta prea mult a te ruga

Și-n fața mea să nu te faci că plouă;
Zidește-mi lateral, într-o clipită,
Pe tipii ăștia-n părțile-amândouă,
Că nu accept o moarte irosită!

Premiul III

Bidulescu Constantin – Ploiești

Scrisoare către un fost elev

Vreau să te-ntreb acum, încă o dată,
Oricât te vei ascunde-ntre tăceri,
Chiar dacă ierarhia e schimbată
Îmi amintesc din ce am fost mai ieri.

Încerc mereu să te-nțeleg cum ești
Cu gândul cum ai fost inițial
Voi ignora abateri tinerești
Ce-atunci le-am priceput doar parțial.

Ești politician azi din păcate,
Ai ales minciuna pentru-a guverna,
Și ce te-am învățat le faci uitate,
Pe mulți purtarea ta va consterna.

Că nouă ne e greu, te faci că plouă,
Iar casta ta e tot mai hămesită,
Ați împărțit poporul ăsta-n două
Și a ajuns speranța irosită.

Mențiune

Oltean Alexandru – Bistrița

Opțiune

Te-am tot iertat, mă simt nevinovată,
Ascund pereții negrele tăceri
Ai tot bătut la poarta încuiată
Cea zi de azi nu e ca cea de ieri.

Ce vreau să înțelegi e o dorință
Și-n începutul ei aș vrea să crezi
Că ești bărbat, nu caut o sentință
Cu planuri mari la care să visezi

Ce-ți împrumut, nu fac cu răutate
Și nu ești obligat a-mi da-napoi
Nu ești doar tu, azi dovedind păcate
Ne vom deda iertării amândoi.

De neiertat cea clipă nedorită
În care între noi s-a pus un zid
Putem vorbi de-o viață irosită
Din clipa când te-ai dus la alt partid.

Premiul Bibliotecii „Lucian Blaga” Alba Iulia

Lică Pavel – București

Visul

Visez că ne vorbim, ca altă dată,
Când nu ne ascundeam după tăceri;
Dar tu și-n somn, ești, parcă, apucată
Și-mi strigi măscări, cum le urlai și ieri.

Eu știu că te gândești numai la mine
Când tu, dormind, visezi c-aș fi un mut,
De-aceea,-n somn, tot spui ce nu-ți convine...
Dar spune, trează, ziua, ce-ai fi vrut!

Oricum, tu știi că îți voi da dreptate,
De-mi spui că n-o suport pe mama ta,
Că vine des la noi și, din păcate,
Și ei i-aș spune-o, dacă n-ai urla...

Am să vă-nfrunt, de-acum, pe amândouă
Să nu-mi mai fie viața irosită...
(Curajul, însă, mi s-a rupt în două
Când m-am trezit, cu soața-n pat... trezită!)

Rondel umoristic

Tema – impusă: „Femeia ar fi cinstită, de n-ar fi ispitită”

Premiul I

Lungescu Doru Mihai – Tg. Jiu

Un tur prin invincibila redută

Femeia nu se lasă ispitită,
Că se gândește la bărbat și casă,
Și-am întrebat vecina, o pioasă,
De ce n-a fost vreodată cucerită.

S-a așezat pe iarba răcoroasă,
Destăinuindu-mi viața-i preacinstită,
Femeia nu se lasă ispitită,
Că se gândește la bărbat și casă.

Încet-încet, cu mâna rătăcită,
I-am ridicat fustița vaporeasă
Și ne-am iubit, dar nu părea că-i pasă,
De vreme ce vorbea însuflețită...

Femeia nu se lasă ispitită!

Premiul II

Oltean Alexandru – Bistrița

Șansa...

Are-o dulce de soție
Cu un corp fermecător
Ce mai, o minunăție
De închis în dormitor!

La servicii, făptura vie
Spre ea, ochii tuturor-
Are-o dulce de soție,
Cu un corp fermecător!

Cei ce, doar din simpatie,
O provoacă-ntâmplător,
Să n-ajungă-n patul lor,
Au o șansă dintr-o mie.!..

Are-o dulce de soție.

Premiu III

Petru Ioan Gârda – Cluj Napoca

SOȚIA TA A FOST MEREU CINSTITĂ
Soția ta a fost mereu cinstită
Și fermă în convingerile sale
Și chiar de-au încercat-o haimanale,
Ea n-a putut fi dusă în ispită.

E drept, ea știe cât e de iubită,
Așa încât, ce mai la deal la vale,
Soția ta a fost mereu cinstită
Și fermă în convingerile sale!

Doar uneori, primind un fel de mită,
Constând în genți, podoabe și cristale,
Mi-a oferit, discret, plăceri carnale...
În rest, cu hotărâre neclintită,

Soția ta a fost mereu cinstită!

Mențiune

Fischer Camelia Maria

Rondelul ispitei

Păcatul Evei zace în femeie –
În coasta lui Adam, cam ruginită.
De secole întregi e ispitită
Să-l joace-n tălpi când simte o scânteie.

Că e fotomodel sau rotofeie,
Mai jos de burtă poartă o pepită;
Păcatul Evei zace în femeie –
În coasta lui Adam, cam ruginită.

La miere are-un lacăt fără cheie,
Când vrea s-o bănuiești neprihănită.
Ar fi cu siguranță mai cinstită,
De n-ar voi s-o urci pe curcubeie.

Păcatul Evei zace în femeie...

Premiul juriului

Diviza Ioan – Chișinău

Femeia eterna poveste

Femeia-i inocentă și deschisă,
Când te provoacă să o ispitești,
Dorința ta pe fața ei e scrisă,
Plonjezi în ochii ei și ametești!

Din clipa asta soarta ți-e decisă,
De dragul ei tu simți că-nebunești...
Femeia-i inocentă și deschisă,
Când te provoacă să o ispitești.

Iar mai târziu deschide o culisă,
Te plimbă prin căsuțe cu povești
Și înțelegi, există o premisă
Cu alți bărbați de-ai ei să te-ntâlnești,

Cu care-i inocentă și deschisă...

Sonet umoristic

Tema – impusă: „Nevasta frumoasă e belea în casă”

Premiul I

Oltean Alexandru – Bistrița

Cinci din opt...

Norocos bărbat...Ce nevastă are,
Frumusețe foc, să o pui în ramă
La biroul ei, mult luată-n seamă,
Curte îi fac toți, care mai de care...

Doamnele nu tac, vise se destramă,
Căci prezența ei, e o provocare-
După ea, potop, semne de-ntrebare
Și mai mult de-atât, multă, multă dramă...

Auzi și el, lumea spune multe
Dar e pregătit, toate să le-asculte
Și în plus, mai vrea: vrea să o păstreze!

Chiar de s-a schimbat, nu-i mai pune masa
Și-n biroul ei, e scandal cât casa:
Cinci din opt bărbați vor să divorțeze!

Premiul II

Lungescu Doru Mihai Tg. Jiu

Belea, dar prinde bine!

O tânără frumoasă, răpitoare,
S-a măritat cu-n umorist pe val,
Pe care l-a-însoțit la festival,
Ca o nevastă caldă, iubitoare.

Beleaua e că mediul cultural,
A îndrăgit-o fără ezitare,
Prezența-i în concursuri viitoare,
Fiind cerută-n mod oficial.

Purtat la braț de splendida făptură,
Maestrul, ca un purice-n cojoc,
S-a complăcut, că binele te fură,

Și nu mai scrie absolut deloc,
Dar e tratat cu grijă, băătură,
Un plic și-n permanență... primul loc!

Premiul III

George Eftimie – Buzău

Belele

La nea Arvinte lucrurile-s clare,
Avea gospodărie socotită
Și o nevestă cam neliniștită,
Ce-i face zile, uneori amare.

Și nu c-ar fi cumva nepotrivită,
Arvinte a ales-o cu răbdare,
Frumoasă, gospodină, ca atare
Avea și-un bonus: că era școlită.

Fusese miss boboc în Ferentari
Iar bacu-l repetase cu succes,
Vecinii o curtau și militari
Îi aruncau ocheade cu-nțeles,
Iar azi vecinul, fără glas, afonul,
Dădu s-o pupe... și i-a rupt balconul.

Mențiune

Opaiț Maximilian – Bârlad

Lună, tu... stăpâna nopții

M-am însurat din dragoste fierbinte
Și mi-am luat nevastă, o minune
Atunci când doarme, că nimic nu spune
Făcând economie de cuvinte!

Frumoasă foc, cu pasiuni comune,
De-atâta timp, rostit-am jurăminte,
Dar între timp, ciudate simțăminte
Au apărut, părând să se răzbune!

În mâna ei, văd cardul cum în rate ,
Se scutură de bani, pe nesimțite;
Zadarnic mă mai amăgesc întruna

Când văd că te îmbraci din vanitate
Și-n nopțile senine, liniștite,
Te vezi stăpână-n univers... ca luna!

Premiul Special al CJ Alba

Daria Dumescu – Iași

Sonet viclean

„Nu vreau, băiatul meu, să-ți cânt în strună:
O vezi pe fata asta giuvaier,
Dar e belea și fără caracter,
Și umblă ca o fâță prin comună!”

Dar, ce-o iubeam!... Precum un cavaler
lubește șaua când e iapa bună!
Cu inima-nmuiată-n mătrăgună,
Cum vorba taichii-n viață mi-i reper,

M-am dus în lumea plină de mister
Și frăsuit ca lupu-n văgăună,
Eu m-am întors, pe mândra să o cer,

Dar, când am tras portița de mâner,
M-a-ntâmpinat „beleaua” să îmi spună
Că s-a „luat” cu tata cam de-o lună!!

SECȚIUNEA FABULĂ

-Tema – impusă: „Judecată dreaptă”

Premiul I

Grigore Chitul – Bistrița

Judecată dreaptă

La-nalta Zoo-Curte din pădure,
Prezenți din zori de zi la judecată,
Pe Codul silvic au fost puși să jure
Un lup nervos și-o vulpe-mpricinată.

Judecătorul leu căscând agale
Privi spre lup, c-o mină liniștită:
-Spuneți-ne ce acțiuni penale
A fost în stare vulpea să comită.

- Ieri, onorate leu, vreo două ore
Am urmărit un iepure, tenace,
Căci am un ADN de carnivore,
Și când să-l prind cu laba mea dibace

Pe urecheatul stors de energie,
Cumătra vulpe, ca o profitoare,
L-a capturat, spunând, cu viclenie,
Că-i o nevinovată vânătoare

Și-o să consume norocoasa pradă
Ca pe-o friptură bine asortată.
- Acum, dispuse leul, dând din coadă.
Să ascultăm și vulpea acuzată.

- Tot ce-a zis lupul e o calomnie,
Fiindcă iepurașul prins, din goană,
E-n plasă, fezandat, nu-n farfurie,
Și-n plus, eu sunt de patru ani vegană.

Rămase leul mut, în pronunțare,
Decis să fac-o judecată dreaptă,
Și dup-un timp le spuse cu glas tare
O hotărâre scurtă și-nțeleaptă:

- Constat că lupu-ar vrea să ia friptura,
Deși nu-i clar de ce i-ar aparține,
Iar vulpea-ar trebui să-și țină gura
Și să mănânce numai vitamine.

Niciunul nicio-ndreptățire n-are
Să merite să capete trofeul
Și-n loc de cheltuieli judiciare
Pe iepure o să-l primească leul.

MORALA: când te uiți pe-a lumii scenă,
Iar doi se luptă dur, cu tot elanul,
Precum gladiatorii în arenă,
Căstigătorul îl dictează banul.

Premiul II

David Valentin – Orăștie

Dreapta judecată

În mijlocul pădurii, într-o poiană mare,
Festiv împodobită cu colorate flori,
S-au strâns ca să discute în marea adunare,
Probleme importante, mai mulți judecători.
Chiar pe stejarul falnic, pancarta agățată
Îi îndemna cu patos pe mândrii corifei,
Să spună cum aplică o dreaptă judecată
Și dacă au propuneri să vină cu idei.
Pe o movilă, leul, dispus să îi asculte,
Monarh cu mână forte și coama sa în vânt,
Cum se-anunțau să fie păreri destul de
multe,
A întocmit o listă cu-nscrieri la cuvânt.
A sâsâit pitonul, ședința s-o deschidă
Și spuse că nu-i place o judecată dreaptă,
O cale mult mai scurtă e o sinusoidă,
Ca să discerne degrabă soluția-nțeleaptă.
Un rac, ce sta în față, știut că-i tare-n clești,
A replicat că are soluții foarte noi,
Că șarpele te-mbată mereu doar cu povești...
Deci calea cea mai dreaptă e mersul înapoi!

Un cangur cu-abdomenul extrem de înfioat
Și suspectat de mită, a replicat cu foc
Că judecata dreaptă e-un lucru expirat,
Soluția mai clară-i să sari din loc în loc.
A cuvântat zăganul, aplaudat de ciori,
Cu vocea tenebroasă, ca anticul oracol,
Că dreapta judecată îți cere să și zbori,
Ca să eviți din fașă, cu grijă, un obstacol.
O cârțiță ascunsă meșteșugit în iarbă,
Într-un costum de gală și-n mod hilar, în
șlapi,
A spus cum că justiția-i pe jumătate oarbă,
Deci pentru rezultate e indicat să sapi...
Cu-armura sa cea verde, din plăci abil
sudate,
Un crocodil le spuse, cuprins de supărare,
Că-i limpede că are de obicei dreptate
Acela ce posedă și gura cea mai mare.
Cum se stârni deodată, rumoare,
debandadă,
Sări-n picioare leul cu forța-i colosală,
C-au înlemnit cu toții la dura sa tiradă
Și fabulei în fine, să-i deie o

MORALĂ

C-o voce tunătoare și coama înfioată,
Răcni lovind în masă cu pumnul său cel greu:
-Doar eu posed aicea o dreaptă judecată,
Nu că-s deștept, ci pentru că-s rege și sunt
leu!

Premiul III

George Eftimie – Buzău

Educație

Grivei al meu e-un câine cam neastâmparat,
Se joacă, mușcă, roade și latră ne-ncetat.
Să intre-n curte unul așa neinvitat
Ferească sfântul, ăla... nu scapă nemușcat.
Se ceartă și cu mine când lanțu-i pun la gât
Și urlă precum lupul de jale și urât.
Se plânseră vecinii organelor de stat
Că e Grivei al nostru un tip needucat.
Deci ce puteam eu face, renunț la două pâini
Și-l dau pe cuțu-cuțu la școala pentru câini.
Și a trecut o lună, apoi vreo două, trei
Și a venit acasă prietenul Grivei.
Să nu-mi cred măiculiță nici ochilor ce văd,
Că nu mai e cățelul care făcea prăpăd.
Acuma e cuminte, sfios, privind supus
La mine parcă iată,-l văzuse pe Iisus.
La cine intră-n curte așa cu anasâna
E gata să le spună la poartă sărumâna,
Se duce la cotețul cel nou și aranjat
Să nu ne deranjeze cumva cu vreun lătrat.
Nici nu mai este ăla așa de pofticios,

Refuză categoric de-i dai și lui un os,
Și fără aprobare nici n-ar mânca, vă zic,
Stăpânul să trăiască... el nu mai vrea nimic.
M-am minunat ca naiba privindu-l lângă
pom,
Ce poate face școala, de-acuma zici că-i om.
Morală-i evidentă și e adevărată
Când apelezi frenetic la dreapta judecată,
Că și noi educații avem pe-aici menirea
Să facem sluj la alții așa ca stăpânirea
Ce când primește ordin, cu râvnă și cu zel,
Nu iese din cuvântul ce vine din Bruxelles.

Mențiune

Petru Ioan Gârda – Cluj Napoca

În limitele legilor

Într-un regat sălbatic, administrat de-un leu,
Cu labă nu prea forte și prea puțin tupeu,
Domnea o lege veche știută de jivine
Și respectată-ntocmai: „Ce furi, îți aparține”.

Normal, era-n vigoare porunca „Să nu furi!”,
Dar prin câmpii, prin luncă, prin crânguri și
păduri,
Furau și lup și vulpe și alte lighioane,

Cum pot s-o facă numai ființele umane,

Știind că, pân' la urmă, pedepsele-s ușoare:
Îți dă o labă leul sau mergi la închisoare,
Apoi te duci acasă și liber iarăși ești,
Prin furt și-nșelăciune, averea să-ți sporești...

Justiția aplică acele două legi,
Adesea, cu dreptate și poți să-i înțelegeți
Frustrarea că-i învinsă în lupta cu hoția...

Aș-i cu „ilicitul”, la noi, în România.

Proză scurtă umoristică

Tema – impusă: „Alesul și culesul”

Premiul I

Florin Alexandru – Făgăraș

ALESUL ȘI CULESUL

Ea era o femeie splendidă. Cea mai frumoasă și sexy femeie.

Și totuși, EA m-a ales pe mine.

De ce m-a ales?

CELE MAI IMPORTANTE MOTIVE:

Pentru că eram cel mai frumos

Pentru că eram cel mai deștept

Pentru că eram cel mai cult

Pentru că eram cel politicos

Pentru că eram cel mai manierat

Pentru că eram cel mai simpatic

Pentru că eram cel mai viril

Pentru că eram cel mai modest

ALTE MOTIVE:

Pentru că eram singurul bărbat de pe insulă

Pentru că aveam o ladă plină cu whisky

Pentru că salvasem de pe vapor două obiecte de la sex shop

Pentru că aveam o plapumă cu perle Swarovski

Pentru că aveam o oglindă

Pentru că aveam un măr cu mere de aur din care voi culege astăzi primele roade.

Nu-i așa că vă roade invidia?

Așa că, m-am urcat în pom să culeg merele. Apropo, mi-am luat și plapuma cu mine.

Dacă EA va „mere” să mi-o fure. N.A. N-am găsit alt aproape. În pom erau multe mere. Care de care mai mare și mai frumos. De nu știam pe care să-l culeg și să i-l ofer EI. Noroc cu Șarpele care mi-a făcut cu ochiul să-l culeg pe cel din vârful.

2

M-am întins după el ... am căzut, mi-am rupt o coastă, am spart două perle Swarovski și oglinda. Noroc că n-am căzut peste obiectele de la sex shop. Cine știe ce mai pățeam! Șarpele a profitat, a „cool-S” mărul și i l-a dus EI. EA i-a mulțumit și, după ce mi-au înhățat plapuma cu perle Swarovski, au dispărut amândoi șerpuind peste ... o coastă. Degeaba am strigat HELP.

Pe insula asta nu se inventase încă limba engleză.

Așa că am rămas cu buza umflată, două perle lipsă (nu se inventaseră încă perlele... de cultură, nici vorba!) și o coastă ruptă.

Asta pățești dacă te întinzi mai mult decât ți-e plapuma. Și crezi că cioburile aduc noroc.

Și mai ales că șarpele ți-a făcut cu ochiul. Cine credeți că, atunci când știe că o să cazi, mai are ochi pentru tine?

N.A. Am cules povestea asta de la o firmă străină care a câștigat licitația pentru mărul cu mere de aur.

Apropo, l-au dat pe nimic și pe asta. N.A. N-au găsit alt „apropo”.

2. SCENARIU FILM

Într-o crâșmă vedem un patron semi-local. Pentru că, deși nu era din localitate, toată ziua era în local. Local pe care-l câștigase datorită dragostei lui pentru carte. La pocker.

La bar o vedem pe frumoasa Rița. O jună cu atenția distributivă. Adică cu un ochi la slănină (N.A. Patronul era puțin obez) și cu ochiul minții la piscină.

Cuprinsă de romantism, Rița aprinde un bețișor parfumat. Din bețișor iese un fum alb.

Patronul urlă vesel: Avem vodcă! Rița zâmbește trist: Ba avem papa!

Și îi pune pe masă un covrig. Covrigul cade. N.A. Atenție, nu mai sunt la modă covrigii.

Patronul cade și el. Pe gânduri. Și visează că își vinde crâșma.

Brusc, în crâșmă intră un tip. Se duce direct la patron și-l caută prin buzunare. Rița strigă:

- Șefu', vă caută cineva.

- Un domn? (Rița îl măsoară din priviri pe noul venit)

3

- Să nu exagerăm, șefu'.

- O doamnă?

- Cu fața asta?!!

- Atunci cine mă caută?

- Un cumpărător, șefu'. Vrea să cumpere crâșma. Vă las să negociați... Succes!

- Mulțumesc, Rița!

- Nu cu dumneavoastră vorbeam, șefu'.

Și Rița scoate o bancnotă nouă de 30 de arginți + T.V.A. 21% și se freacă cu ea pe barbă.

- Domnul?... - îl întreabă curios patronul pe străin.

- Domnul ... (și tipul îi șoptește la ureche un nume) m-a trimis pe mine. Să semnați actele.
- Păi... am stabilit un preț dublu decât cel scris aici.
- Adică domnul primar minte? Bă, poate îl superi și mâine îți pică un control și-ți închide crâșma. Și ciu-ciu bani. Și mai plătești și-o amendă.
- Se poate, șefu'? Am glumit și eu.
- Ți se pare că nouă...
- Sunteți mai mulți?
- Nouă ne arde de glume? Semnează odată contractul! Așa!... De mâine, nepoata domnului primar va fi patroana crâșmei. Iar tu vei fi șeful grădinii zoologice din oraș.
- Primăria are grădină zoologică?!
- Nu fi măgar, cimpanzeule! Avem deja cumpărate un foc și o oaie.
- Un foc?!
- Adică masculul de la focă. Că domnul primar s-a gândit că la finele anului sigur vine iarna. Și e bine să ai o încălzire animală.
- Nu aveți încălzire centrală?
- Nu. Așa că, la iarnă o să dormi în pat cu focul... Dacă ți-e frică, poți să-ți iei și un extingtor. Dar în cazul ăsta, o să dormiți ceva mai înghesuiți.
- Am înțeles. Și cu oaia ce fac?
- Nu-ți place carnea de oaie?
- Deloc.

4

- Foarte bine! Domnului primar îi place. De câte ori mănâncă oaie, sughite și trebuie să bea un vin roșu. După care plânge și recită „Moartea căprioarei” de Labiș.

- Săraca!... A murit la noi în oraș?
- Vezi dacă n-ai luat bacul!
- De unde să-l iau dacă nu avem bac în oraș.
- De la Calafat. N-ați auzit?- zise Rița și îi făcu cu ochiul omului domnului primar.
Și recită vesel: Frunză verde ca spanacu', La Calafat toți iau bacu'!
„Pa-tronul” se ridică năuc. De pe scaun. Și ieșind din crâșmă, exclamă trist: Am câștigat crâșma cu noroc și-o pierd ca un un dobitoc. Asta e, toate „e” trecătoare!
- Bă, trecătoare e Tihuța Bârgău!- îi zise supărată una cu un Merțan care trecea pe acolo.
Și-l aruncă de pe carosabil.
De dimineată, l-au cules din șanț doi bețivi.
Și s-a ales praful de „visele” lui.
Sau în traducere: „Ales bules”. N.A. Proverb cules din argou.

Premiul II

Loredana Dalian – Slobozia

Dacă știam, nu mă mai măritam

Mi-am luat bărbat tânăr, frumos, inteligent și cu bani.
Credeam c-a dat norocul peste mine, dar în curând aveam să aflu ce fel de noroc. Am ales, până-am cules. Omul meu, deși pare c-ar avea toată țigla pe casă, mi-a venit la pachet

și cu o zestre de superstiții de care nu l-am putut dezbăra nicicum.

Încă din ziua nunții, a stat bosumflat fiindcă plouase la nuntă și ăsta-i semn clar de ghinion pentru familie. Era atât de supărat, încât toată lumea-l întreba dacă a aflat cumva că mireasa nu-i fată mare.

Când m-am mutat la el, cu arme și bagaje, mi-am adus și pisica din dotare. Neagră. Nenorocire! Ca să nu divorțez la trei zile după nuntă și să împac și capra și... pisica, am vopsit bietul animal în nuanțe de blond-roșcat cu reflexe verzui fosforescente. Arată ca un girofar, dar măcar mi-am asigurat liniștea în familie. O vreme.

Când am vărsat prima dată sarea, atât a încercat să mă convingă că asta înseamnă ceartă, încât până seara chiar ne-am certat serios. Pe tema sării. De atunci am convenit să nu mai folosim sare, am azvârlit toată sarea din casă și măcar putem spune că mâncăm mai sănătos. Și leșinos, dar ce contează?

Văzând că nu-i chip să-i scot din cap grăgăunii, m-am decis să întorc beleaua asta cu superstițiile în favoarea mea. Am început să-i spun că mă tot mănâncă palma stângă și ăsta-i semn sigur că o să primesc bani. Dar el să se prindă – nici vorbă! Văzând că insist și sătul de văicărelile mele cu palma stângă, mai întâi m-a întrebat dacă nu cumva mă mănâncă și nasul, că ăsta-i semn sigur de bătaie, apoi mi-a zis că, dacă vreau să scap de mâncărimea din palmă, să-i cer șefului o mărire de salariu. Așa am făcut. A doua zi m-am dat subtil pe lângă șef, cu aceeași sugestie, dar când i-am spus că mă mănâncă palma stângă, mi-a zis că precis am răie și s-a oferit să-mi recomande un dermatolog bun.

Mai are soțul meu și altele, cum ar fi: nu duce niciodată gunoiul luna, nici seara, că asta alungă norocul din casă. Dimineața și la prânz nu-i acasă decât duminica (Cineva mai trebuie și să muncească – mi-a spus), iar duminica nu duce gunoiul, că-i păcat să muncești în ziua Domnului. Așa că mi-am asumat eu și dusul gunoiului, dar trebuie s-o fac pe furiș, să nu mă vadă că îl duc în zilele și orele interzise. Când mi-am făcut un amant, m-am bazat pe faptul că soțul meu nu se întoarce niciodată din drum, că altfel are ghinion toată ziua. Dar, spre surprinderea tuturor, o dată s-a întors. Ghinion, curat ghinion!

Potcoava cu noroc

Mergea pe stradă cu capul plecat, ca un om amărât și cocoșat de toate grijile lumii, gândind că n-a avut și el noroc în viața asta și că-i mai mereu urmărit de ghinion, care se ține de el ca râia de om. Nu că n-ar fi avut și râie, dar pe asta o considerase oarecum un noroc, la vremea respectivă, că-l ajutase să scape de una urâtă care pusese ochii pe el și se ținea după trena lui tot cam ca râia. Și cum se târa el așa cu ochii-n pământ, văzu deodată o potcoavă. De cal mort, de cal viu, nu mai conta, câtă vreme norocul i se arătase în cale tocmai lui care... Iată – își spunea – cum din toată lumea asta care trece pe stradă, tocmai pe el l-a ales potcoava să-i iasă în cale. Așa încât, fără să stea mult pe gânduri, se aplecă și o culese de jos. Luă potcoava și-o azvârli în buzunarul de la piept, o urmă de speranță prin mirosul de bălegar care se insinua tot mai insistent din buzunar.

Nevasta îl boscorodi când îl simți așa înmiresmat, regina nopții, nu alta, dar lui puțin îi păsa de boscorodelile ei, câtă vreme azi îi ieșise norocu'nainte. Deja se visa prin palate de cleștar, cu zeci de cadâne în preajmă, înfulecând bucatele cele mai alese și ingurgitând cu sughițuri cele mai fine vinuri, de care nici măcar nu auzise, însă de bună seamă trebuia să existe, că doar potcoava nu minte.

O scoase din buzunar, o șterse de mânecă, dar nu prea tare, să nu șteargă și norocul odată cu rahatul de cal aferent, și o așeză la loc de cinste, într-un cui deasupra ușii, așa cum îi șade bine unei potcoave norocoase. Se dădu un pas înapoi și-o privi, zicându-și că viața se vede oleacă mai roz acum. Mă rog, dacă se uita mai bine, era mai mult maronie, dar ce mi-e roz, ce mi-e căcăniu.

Peste noapte, pământul s-a cutremurat. S-a trezit din somn speriat, în zgâlțâielile nevestei, care credea că au intrat rușii cu tancul sau cu bomba atomică până la ei în odaie. Dar el era un ins lucid, a priceput repede că nu războiul le bate la ușă, ci cutremurul și a-nceput să-i strige netoatei de femeie: „Repede, treci în toc, treci în toc!” Asta, amețită de-a binelea, își căuta singura pereche de pantofi cu toc pe care-i păstrase încă de la nuntă, dar nu-i găsea nici cu lumânarea. Atunci el își zise în sine: „N-ai decât să crăpi, dacă ești proastă!

Unde mi-o fi fost mintea, când te-am luat? Vorba aia: am ales, pân-am cules!”

După aceste reflecții făcute cu obidă, se așeză în tocul ușii, așa cum știa din moși strămoși că se face la cutremur, chiar dacă Inspectoratul Pentru Situații de Urgență avea, mai nou, cu totul alte recomandări în caz de seism.

Și cum stătea și se zgâia la nevastă-sa, căutând amețită după tocuri, deodată simți că-l pălește ceva în moalele capului. Crezu că se dărmase casa pe el și murise, dar nevăzând niciun înger prin preajmă, nici vreun drac, exceptând-o pe diavolița de nevastă, și mai ales simțind un oarecare parfum de bălegar, înțelese. Potcoava, potcoava lui norocoasă îi făcuse un ditamai cucuiul. Se putea să aibă și el noroc măcar o dată-n viață? „La mine – gândi – chiar și norocul se transformă-n ghinion.” Și, mai mult decât atât, simțind încă durerea de la fierul ce-i găurise inteligența, se luminează deodată și pricepu sensul profund al urării: „Bată-te-ar norocul să te bată!” Pe el îl bătuse. În cap.

Premiul III

Lică Pavel - București

Alegător dinainte de naștere

Goguță își aducea aminte perfect de prima alegere pe care a fost nevoit să o facă. Nu se născuse încă, dar era de o precocitate uluitoare. Doar mama lui știa cât era de deștept, de aceea în acel februarie, când se hotărâse ea să îl aducă pe lume, l-a întrebat dacă ar fi potrivit ca ziua

nașterii lui să fie chiar de Dragobete, ca să iubească fete. După o clipă de meditație transcedentală, el i-a spus mamei că nu e de acord, preferând să fie iubit, drept pentru care a ales să vină pe lume cu două zile mai devreme. Neavând încotro, mama s-a supus dorinței sale, spre binele și fericirea omenirii, întrucât la vederea lumii în care ajunsese, a început să râdă în hohote, arătând spre ursitoare, încât ele, jignite de o asemenea atitudine, au părăsit imediat masa predicțiilor.

Din acest motiv mama n-a aflat ce se va alege de capul odraslei, până când, având câțiva anișori, băiatul a încălecat, cum a văzut la alți copii, un ciomag cu pretenție de cal. Din șaua lui, crezându-se Napoleon în bună parte, executa cercetarea uliței satului, pândind momentul sosirii tatălui de la truda câmpului. Și atunci striga din toți bojocii: -Mamă, vine tăticul!

-Dincotro vine, băiatul mamei? – striga ea din casă.

-Dincotro! – o lămură el, abia strunindu-și calul.

Și oricât insista ea să știe direcția acelui "dincotro", Goguță nu ceda.

-Ptiu, că chisnovat ai să mai fii, mânca-te-ar ciorile! Acum știu de ce-au fugit ursitoarele!

În vocabularul de la țară "chisnovat" însemna, neîndoielnic, umorist. Descoperindu-și această latură a capului, a început chiar de atunci să scrie întâmplări cu haz, dar, fiind precoce, a prins o frică teribilă față de ciori, convins că ele îi vor face de petrecanie.

S-a bucurat, însă, când a aflat că scriitorul Ion Creangă, pe când era preot, a tras cu pușca după zburătoarele tucirii, care se așezau pe turla bisericii. Ar fi vrut să-i urmeze exemplul.

Dar, cum el nu era popă și nici pușcă n-avea, s-a ascuns de ciori cât a putut, preferând să scrie umor. Se delecta ca un egoist cu scrierile sale, până când i-a bătut în geam un corb vorbitor. Ați ghicit, era chiar corbul lui Edgar Allan Poe:

-Mă, tu ești ăla care-ți tratezi frica de ciori, scriind umor?

-Păi, nu se vede?

-Nevermore!... Adică, pe românește, că tu ești tămâie la engleză, "Niciodată"... Băi, inteligență compulsivă, mă-ta s-a referit la criticii literari, când ți s-a adresat. Că criticii sunt ca ciorile, care văd o strachină cu grăunțe. Se reped asupra ei și nimic nu mai rămâne. Criticii sunt ciorile, aia a vrut mă-ta să înțelegi, de ei trebuie să-ți fie frică!

-Adică, să nu le arăt ce-am scris?

-Tu alegi!

-Bine, nu le arăt. Așa voi ajunge cel mai mare scriitor de umor?

-Nevermore! – hohoti corbul și își luă zborul.

Ei bine, fiind precoc, cum v-am mai spus, pe la vârsta când tinerii își aleg cariera în viață, Goguță a ales să îmbrace uniformă ostășească, sigur că acolo va fi apărat de critici. Și a început să scrie la gazeta de perete a unității militare, scurte istorioare în care râdea de căprăriile caporalului Moldovan. Din acest motiv, gradatul l-a cadorisit cu mai multe servicii de planton, începând cu ora două noaptea, știind el că doar noaptea au scriitorii inspirație și liniște pentru a crea opere nemuritoare.

Având, așadar, mai mult timp, pe Goguță l-a pus sfântul să scrie o poezie cu aluzii la niște slăbiciuni de ale caporalului și nu s-a putut abține să nu afișeze creația la gazeta de perete, cu un titlu răsunător : NOUA ARMATĂ

E-nghesuială-acum la-ncorporare:
Vin să îmbrace uniforma țării,
Acele "fete" care-ntre picioare
Păstrează bățul, semn al exclamării:

Sunt fetele-băieți, sau invers, poate,
Ce-aruncă-n jur ocheade înfocate,
Zâmbind cu buze de masculi, rujate,
Când pulpele-și expun, că-s epilate.

E-nghesuială-acum, la-ncorporare,
"Băiețile" se-ngrămădesc, să fie,
Trimiși la unitățile în care,
Se face-armată doar cu... căprărie,

Că ei stând numai capră, pot s-arate
Oricui, ce neînvinși sunt la hotare:
În ofensivă, cu atac... de "spate",
Și tot c-un "spate"... capră-n apărare!

De unde era să știe Goguță că, între timp, gradatul fusese
numit redactor-șef al publicației bătute în cuie pe holul
blocului-dormitor?

Cum creația apăruse fără cunoscutul "bun de tipar" al
redactorului-șef, Goguță s-a trezit cu Moldovan în fața lui:
,-Bravo, bă! - l-a laudat caporalul. Pentru asta te
recompensez: ai de ales să muncești, fie la sectorul de
spălat WC-uri, fie la cel de făcut curățenie în grajdul cailor.
Ce alegi?
-Serviciu de plamton să trăiți!

Mențiune

Calotă Rodica Tg. Jiu

Sechele de blazon

Era o zi cât se poate de mare: saloanele conacului Vlădăreanu răsunau a cristale, fanfara repeta obsesiv marșul nupțial, iar bucătarii își ștergeau frunțile transpirate în timp ce înghițeau noduri de emoție și aromă de ciorbă de burtă. Toată suflarea din județul Dâmbovița era invitată la nunta anului. Fata patronului Găvănescu – Ilinca, licențiată în afaceri europene și specializată în postări pe Instagram – urma să se căsătorească cu nimeni altul decât Alesul: Radu Andrei Cantemir de la Grohotin, ultimul vlăstar al unei familii cu șapte generații de titluri și un nume de cont în Elveția.

Alesul era întruchiparea rafinamentului: vorbea franțuzește cu chelnerii și se îmbrăca doar în costume croite la Napoli. Nunta era un aranjament între familii, desigur, dar nu lipsit de chimie – Ilinca postase deja opt story-uri cu buchetul de flori trimis de Radu, fiecare cu filtre calde și inimioare digitale.

Ora patru după-amiaza. Ilinca era încremenită pe scaunul de machiaj. Părintele stareț din satul vecin își potriveau cuviincios epitrahilul, iar domnișoarele de onoare își testau pasul sincron. Se auzea doar vântul ușor prin mesteceni și pașii organizatorului de evenimente.

Dar Alesul nu mai apărea.

Ora cinci. Tensiune. Telefoane date, apeluri ignorate. Pe WhatsApp, ultimele două bife rămâneau gri ca un cer de noiembrie.

Ora șase. Fanfara s-a oprit. Unchiul Costică, unchi de-al doilea al miresei, a fost trimis în misiune de recunoaștere. A pornit, bombănind, spre oraș, însoțit de doi verștieni și o poză tipărită cu Radu, în caz că trebuie întrebat vreun portar sau barman.

La ora șapte fără zece, se aud roțile unui Logan prăfuit. Din portbagaj coboară cu ajutor un Radu mort de beat, cu gulerul cămășii pătat de ceva ce părea a fi atât vin, cât și supă de ceapă.

Părul îi era zburătăcit, iar din buzunarul de la sacou îi ieșea o carte de vizită de la „Barul La Trăsnea”.

— Țsta e Alesul?! a șuierat Găvănescu, roșu ca sfecla.

Toți oaspeții au încremenit. Unii au început să filmeze discret.

Starețul și-a scos o batistă albă și s-a retras tacticos în altarul improvizat.

În acel moment, din mulțime a ieșit un individ ciudat. Purta un costum vechi de mire, probabil recuperat de la o nuntă din anii '90, și avea o alură de șomer simpatic, cu dinți lipsă dar cu zâmbet sincer.

— Îmi cer iertare că îndrăznesc, a zis el, dar dacă-i cu rușine pentru blazon, să vină cineva cu culesul.

— Cum zici, mă?

— Adică dacă Alesul e... nefolosibil... să vină Culesul. Adică eu.

Și s-a prezentat: Doru Sălăjan, fost mecanic, actual visător profesionist. Fusese adus de verștienii lui Costică din bar,

unde povestise o oră despre cum și-ar fi dorit el să aibă o viață „cu cravată, cu dragoste și cu rost”.

Ilinca, amețită de scandal și de parfumul dulceag de prăbușire socială, a ridicat privirea spre el. Și, într-un moment de nebunie sau de luciditate maximă, a spus: — Pune-i floarea aia la rever. Că pe ăsta n-avem cum să-l mai ridicăm.

Și așa a început ceremonia. Cu „Culesul” în locul „Alesului”. Starețul a oftat, dar a început să citească, iar domnișoarele de onoare, cu moralul prăbușit, și-au reluat pașii de dans. Alesul sforăia sub un baldachin, iar Culesul rostea jurămintele, emoționat și oarecum rușinat, dar nu peste măsură.

Și poate că nu era totul pierdut. Căci uneori, blazonul nu ține de foame, nici de sete. Și nici de caracter.

Vorbe grele... cu nea' Ghiță Tătaru

(ediția: „Cum să ajungi sus fără să urci o treaptă”)

Sunet de acordeon obosit, luminile pâlpâie, camera face zoom pe o canapea cu mușama vișinie și un invitat care strălucește de la ulei, nu de la carismă.

— Bună seara, stimați telespectatori!

Suntem din nou împreună la emisiunea „Vorbe grele”, unde adevărul nu e musai bine crescut, dar sigur e bine băut. Invitatul nostru din această seară este nimeni altul decât domnul Gogu Trifan, proaspăt ales deputat pe Colegiul Plante Medicinale – Scorușu de Jos, și cunoscut în rândul

alegătorilor drept “Doctorul din pădure”, deși n-a terminat nici liceul, dar are farmacie naturistă... în fiecare sat.

Gogu zâmbește. E un zâmbet din ăla care se oprește sub mustață și lasă loc doar la suspiciuni.

— Domnule deputat, felicitări pentru victorie! Ați avut 86% din voturi, într-un sat cu 64% prezență. Cum se explică?

— Eheee, domnu’ Ghiță... Explicația e simplă. Oamenii au vrut schimbare. Au cules ce-au alea, eu le-am dat... ce-aveam.

— Ce-aveați?

— Păi... culegi ce semeni, nu? Eu am semănat: ceaiuri, tincturi, cutii cu etichete în rusă. Alea bune. Le-am dat la popor, să-i vindece de stres, de gândire și... de discernământ electoral.

— Deci ați avut o rețea de...?

— Plafare independente, da. În fiecare duminică, înainte de slujbă, luam tensiunea oamenilor.

După aia le-o scădeam cu două pliculețe de „relaxant hepatic cu mentă și promisiuni”. A mers uns, dacă am ales calea cea mai avantajoasă.

— Și restul voturilor? Am auzit zvonuri despre niște șantaje...

Gogu râde pe nas.

— Dom’ Ghiță... La noi în județ nu se cheamă șantaj. Se cheamă stimulent motivațional.

Adică, dacă un primar uită că mi-a cerut subvenție pentru fân inventat, eu îl ajut să-și aducă aminte. Cu dovezi. E ca un ceai pentru memorie. Și după aia, surpriză: toți primarii zic că-s un sfânt! M-au numit „Sfântul Gogu de la Glod”.

— Da’ n-aveți nicio calificare! Cum ați ajuns să conduceți Comisia pentru Sănătate și Agricultură Eclectică?

— Simplu: mi-a zis partidul că-s singurul cu „activitate de teren”. Și, între noi fie vorba, eu sunt singurul care știe să facă diferența între iarbă medicinală și... iarbă penală. Că am cules și dintr-una, și din cealaltă, dacă mă-nțelegeți. Ghiță, moderatorul, dă ochii peste cap, dar totuși notează.

— Domnule deputat, ultima întrebare: ce le transmiteți tinerilor care vor să urmeze calea dumneavoastră?

— Le zic așa: Nu stați pe margine. Plantați ceva. Poate fi busuioc, poate fi influență. Și mai ales, culegeți! Culegeți voturi, culegeți fraieri, culegeți ocazii. Important e să culegi. Că „alesul” e doar un nume de decor. Ce contează e să fii... culegătorul șef.

— Vă mulțumim. Rămâneți la dispoziția camerei... de filmat.

— Slavă Domnului! Măcar camera asta nu bate la ușă în zori.

Ghiță ridică un ceai galben dintr-o cană cu „Adevărul te decofeinizează”.

— Și astfel, stimați telespectatori, am aflat azi că nu tot ce pare ilegal e și dăunător... și că uneori, un politician fără diplome poate înțelege mai multe despre natură decât toată Comisia Europeană la un loc.

Când statul n-are bani de spitale, Gogu face ceaiuri.

Și când n-are frică de lege, le pune și pe etichetă.

— Mulțumim, domnule Trifan. Sperăm că emisiunea de azi a fost la fel de tonică și naturală ca produsele dumneavoastră.

— Eu zic că da. Și v-am lăsat pe scaun un unguent pentru reumatism. Face minuni. Mai ales la vot multiplu.

(Logo-ul emisiunii apare: un greier în costum de europarlamentar care face cu ochiul)

Muzică veselă, ușor balcanică Parlamentul European –
(Camera pe Gogu, în costum național, ridică o pancartă cu
un greier pe ea: „Într-o Europă unde se votează orice...
Gogu, parlamentar român, aduce emoția în farfurie!”)

Gogu începe solemn pledoaria efemeridelor:

„Domnule președinte! Dragi colegi! S-a terminat cu fluturii
în stomac! Acum iubirea se simte... cu greieri! O zic din
experiență! Am fost la o cină romantică, și m-a pișcat
Cupidon... cu antene!”

Izbucnesc, sporadic, râsete, iar un europarlamentar francez
întreabă în șoaptă:

— „Qu'est-ce que c'est ça, greier?”

I se arată, pe instagram, un flashback la un restaurant de
lux : Ambianță romantică, greieri în farfurie. Gogu cu o
domnișoară influenceră vegană, iar versata domnișoară îl
curtează pe Gogu, crezându-l miliardar în euro:

— „Ești adorabil! Îți stă bine cu smochingul... și greierul în
colțul gurii!”

Gogu răspunde cu un rânjet oblic, încercând să ignore
strânsoarea nodului de la cravată: „Mulțumesc... mă simt ca
într-un vis... unul în care mănânc insecte și simt... emoții
biologice. Oare... mărul lui Adam avea...viermi?”

— „Am fluturi în stomac!” se pisicește domnișoara, stârnind
furtuni în Himalaya simțămintelor lui Gogu, cu doar un
clinchet al genelor, țâșnind din ochii ei de căprioară,
străjuți de coarnele pe care numai ea știa să le pună cu
atâta grație.... Sunteți genial...să interpretați geneza în
acest fel!

— „Eu, în stomac... am greieri. Și cred că trag și la ficat...”
zise Gogu, pipăindu-și cardurile, ca și cum ar fi vrut să se
asigure că încă nu le-au ros moliile...

Madrigal

Tema: „Alba cetate milenară”

Premiul I

Eugen Deutch – Iași

Steaguri pe turnuri
(amfibrahic)

Se-adună milenii în Alba,
Slăvind persistența dreptății,
În timp ce se-nalță și salba
De visuri, pe turnul cetății!

Premiul II

Diviza Ioan – Chișitău

Din Basarabia, cu dor

Vin toți românii astăzi și se-nchină
La Alba, în cetatea milenară;
Și își primesc botezul de lumină,
Cu dorul sfânt de-a fi în veci o Țară...

Premiul III

Vasile Til Blidaru – Buzău

Alba Iulia

Oraș domnesc al faptelor de zi,
Seducător, prin timp înnobilând
Pe Ferdinand, Mihai Viteazul și
Pe alții care stau de-acum la rând ...

Mențiune

Opaiț Maximilian – Bârlad

Alba – Iulia – Cetate eternă

Cetate mândră , transilvană;
Românii, fără de ocol,
Susțin că e europeană,
O capitală, ca SIMBOL!

Premiul special al Primăriei Alba Iulia

Bâlici Gheorghe – Chișinău

La Alba Iulia

La Alba, o cetate milenară,
Îți e nemărginită bucuria,
Când simți în suflet dragostea de Țară
Și cum întinerește veșnicia...

Umor în volum

Premiul I

Florin Alexandru – Făgăraș

Pentru volumul: **Pitagora nu fi obtuz**

Premiul II

Lungescu Doru Mihai – Tg. Jiu

Pentru volumul: **Umor până la cer**

Premiul III

Eftimie George – Buzău

Pentru volumul: **Pastile anti stres**

Premiul special al clubului umoriștilor albaiulieni

Opaiț Maximilian - Bârlad

Pentru Volumul : **Poarta strănutului**

Juriul celei de a XV-a ediții a Festivalului Internațional de Alb-Umor a fost format din:

Mihai Haivas – președinte

Vasile Larco – membru

Lucian Perța - membru

Dorel Lazăr - secretar